

Ο Σελίμης ἦλθε καὶ ἔλειχε τὴν χεῖρα τῆς ὡραίας αὐτοῦ κυρίας, ἣτις ὀνομάζεται σήμερον κυρία Γε-
ράρδου * * *

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Γ. Κ.).

ΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΙΑΜΗΣ.

Τῆς Σιάμης οἱ κάτοικοι καὶ τῆς Πεγοῦ, θεωροῦσι τοὺς λευκοὺς ἐλέφαντας ὡς τοὺς βασιλεῖς τοῦ εἶδους των· ἐνῶ δύναται τις ἀπ' ἐναντίας νὰ εἶπῃ ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα κατέχουσι τὴν ἐσχάτην βαθμίδα, καθότι πραγματικῶς δὲν εἶναι εἰμὴ λευκαίθιοπες. Ἡ ὄχρὰ ἐκείνη τοῦ δέρματός των λευκότης, ἥς ἔνεκα τοσοῦτον τιμῶνται, εἶναι τῆς ἐφ' ὄλου τοῦ ὄργανισμοῦ των διεσπαρμένης νοσηρᾶς ἀδυναμίας σύμπτωμα. Οἱ

ἄνθρωποι, καὶ τινὰ μαστοφόρα, πρὸ πάντων δὲ οἱ μῦς, οἱ Ποντικοὶ μῦς, οἱ λαγωοὶ, οἱ κόνικλοι, καὶ τινὰ πτηνὰ ἐπίσης, οἷον, οἱ κόρακες, οἱ κόσσυφοι, οἱ κορακίαι, καὶ πλεῖστα ἄλλα, πάσχουσι τὴν μεταβολὴν ταύτην ἢ ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἢ καθ' ὄλην αὐτῶν τὴν ζωὴν.

Ἄλλως τε, δὲν εἶναι ἡ σπανιότις μόνη τῶν λευκῶν ἐλεφάντων, ἡ καθιστώσα τούτους ἀξίους λατρείας παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς Σιάμης καὶ τῆς Πεγοῦ. Συμβολικαὶ ἰδέαι, καὶ μυθικαὶ παραδόσεις, ἐξηγοῦσι τὴν ἀποδιδομένην αὐτοῖς λατρείαν.

Τὸ λευκὸν χρῶμα, εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, καὶ εἰς ὅλας τὰς θρησκείας, ὑπῆρξε τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀγνότητος τὸ σύμβολον. Ἐπὶ τῆς περιέργου χαλκογραφίας ἥς δίδομεν ἀπαράλλακτον ἐκμαγεῖον, εἶν' ἐντετυπωμένη σύντομος τις ἐπιγραφή, τῆς ὁποίας ἰδοῦ ἡ ἔννοια :

• Χε-Κιάμ, ἀρχηγὸς τῶν Βόνζων, καὶ θεὸς τῶν Ἰαπῶνων. Λέγουσιν ὅτι ἡ μήτηρ του, ἰδοῦσα λευκὸν ἐλέφαντα, ἐβάστασεν ἐν τῇ γαστρὶ τὸν υἱόν

Λευκὸς Ἐλέφας.

τῆς ἑτη δέκα ἐννέα, καὶ ἐν τῷ τοκετῷ ἀπέθανεν. Ὁ υἱὸς τῆς ἐνόμισε χρεῶν ν' ἀποσυρθῆ τοῦ κόσμου ὅπως κάμῃ μετάνοιαν: ἐμαθήτευσεν ὑπὸ τέσσαρας διδασκάλους, καὶ ἐδίδαξε τεσσαράκοντα ἐννέα ἔτη. Εἰσῆλθεν εἰς Κίναν ἐξήκοντα τρία ἔτη Μ. Χ. »

Ὁ ἀββᾶς Χοατὺ διηγεῖται εἰς τὸ κατὰ τὴν ἐν Σιάμη ἀποστολὴν του, ἡμερολόγιόν του, τοῦ ὁποίου ἐπιτέμνομεν ἐν χωρίον, ὅτι εἶδεν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς

δευτερευούσης τοῦ βασιλικῆοῦ μεγάρου αὐλῆς, λευκὸν ἐλέφαντα ὅστις ἐστοίχισε τὴν ζωὴν πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων χιλιάδων ἀνθρώπων εἰς τοὺς πολέμους τῆς Πεγοῦ. • Εἶναι, λέγει, ἀρκετὰ μέγας, ὑπέργαρος, ρυτιδωμένος, καὶ ἔχει τοὺς ὀφθαλομοὺς φολιδωτοὺς. Εἶναι πάντοτε παρ' αὐτῷ πένσαρες μανδάρινοι μὲ βριπίδια, διὰ νὰ τὸν δροσίζωσι, μὲ κλάδους συλλοφόρους, ὅπως διώκωσι τὰς μυῖας, καὶ μὲ ἄν-

θήλια, ὅπως προφυλάττωσιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἡλίου, περιπατοῦντα. Παραθέτουσιν αὐτῷ τὴν τροφήν εἰς χρυσὰς παροψίδας· καὶ εἶδον ἐνώπιόν του δύο ἀγγεῖα χρυσᾶ, τὸ μὲν διὰ νὰ πίνη, τὸ δὲ διὰ νὰ τρώγῃ. Τῷ δίδουσι ὕδωρ ἀπὸ ἑξ μηνῶν φυλαττόμενον, νομίζοντες ὅτι τὸ παλαιότερον εἶναι καὶ ὑγιεινότερον. Λέγουσιν, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδον, ὅτι ὑπάρχει νέος λευκὸς ἐλέφας, ἔτοιμος νὰ διαδεχθῇ τὸν γεγηρακότα, ὅτ' ἂν οὗτος ἀποθάνῃ.»

Εἰς ἄλλην δὲ περικοπήν, ὁ ἀββάς, ἀναφέρει τὴν αἰτίαν καὶ τὰς συνεπείας τῶν πολέμων τῆς Πεγοῦ, διὰ τῶν ἐξῆς φράσεων: «Ὁ βασιλεὺς τῆς Πεγοῦ μαθὼν ὅτι τῆς Σιάμης ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἐπτὰ ἐλέφαντας λευκοὺς, ἔστειλε νὰ τῷ ζητήσῃ ἓνα: τὸν ἤρνήθησαν παρῆρηα. Ἐστειλεν ἕκ νέου, ἀπειλήσας ὅτι θέλει ὑπάγει ὁ ἴδιος νὰ τὸν κατακτήσῃ ἐπὶ κεφαλῆς 2,000,000 ἀνδρῶν· περιέπεζον τὰς ἀπειλάς του. Ἦλθεν, ἐξεπολιώρησε πολὺν καιρὸν τὴν πόλιν τοῦ Σιάμ, τὴν ἐβίασεν, ἀλλὰ δὲν εἰσῆλθεν εἰς τοῦ βασιλέως τὰ μέγαρα· ἀνῆγειρε δὲ δύο θέατρα, τὸ ἓν δι' ἑαυτὸν, καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὸν βασιλέα τῆς Σιάμης. Ἐκεῖ δ', ἐν μεγάλῃ πομπῇ, ἔκαμε τὰς αἰτήσεις του, αἰτήσεις ἦσαν ἄλλα διατάγματα. Ἐζήτησε ἐν πρώτοις, ἕξ ἐλέφαντας λευκοὺς, οἵτινες τῷ παρεδόθησαν. Εἶπε μετὰ πολλῆς τῆς στοργῆς εἰς τὸν βασιλέα τῆς Σιάμης ὅτι ἠγάπα τὸν υἱόν του, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τὸν δώσῃ εἰς αὐτὸν ὅπως φροντίσῃ περὶ τῆς ἀνατροφῆς του. Οὕτω λοιπὸν, μετὰ πολλῆς τῆς εὐγενείας ἔλαβεν ὅτι ἐπεθύμει, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Πεγοῦ μὲ ἀπειρα πλοῦτη καὶ μέγαν ἀριθμὸν αἰχμαλώτων. Δὲν ἤγγισε δὲ παντάπασι τὰς παγόδας, καθότι τῶν κατοίκων τῆς Σιάμης καὶ τῶν τῆς Πεγοῦ ἡ θρησκεία εἶναι ἡ αὐτή. Εἰς μόνον ἕκ τῶν στρατιωτῶν του εἰς τὰς παγόδας τοῦ βασιλέως εἰσελθὼν, ἀφείλε τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν τοῦ μεγάλου χρυσοῦ ἀγάλματος· ἔθεσαν ἀντ' αὐτῆς ἄλλην, ἐν ἣ φαινονται τῆς πληγῆς τὰ ἴχνη.»

Ἡ πρὸς τοὺς λευκοὺς ἐλέφαντας τῶν κατοίκων τῆς Σιάμης εὐλάβεια, δὲν φαίνεται μικροτέρα σήμερον τῆς κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα· ἀποδίδουσι εἰς αὐτοὺς τὰς αὐτὰς τιμὰς. «Ἐκαστος τῶν ἐλεφάντων τούτων, λέγει τις τῶν νεωτέρων περιηγητῶν, ἔχει ἰδιαιτέρον σταῦλον, καὶ δέκα φρουροὺς ὡς θεράποντας. Οἱ χαυλιόδοντες εἶναι ὑπὸ χρυσῶν κωδωνίσκων κωκοσμημένοι· μία δὲ ἄλυσις μὲ χρυσὰς ἀψίδας ἐπικαλύπτει ἐπίσης τὴν τῆς κεφαλῆς κορυφήν, καὶ μικρὸν προσκεφάλαιον ἐξ ἐπικρῖσκου χρυσοποικίλου, εἶναι ἐφηρμοσμένοι ἐπὶ τῶν νώτων των. Ὅλοι φέρουσι βασιλέως τίτλον, καὶ διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων δι' ἐπιθέτων ὀφειλομένων εἰς τὴν ὠραιότητα, τὸ ἀνάστημα, καὶ εἰς τὰ ἴχνη τοῦ χαρακτῆρός των.»

I. Σ. Γ.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ.

ΑΒΥΣΣΙΝΙΑ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΟΑ.

Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, οἱ Κ. Κ. Κόμβης, καὶ Ταμισιέρος, κατὰ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπάνοδόν των, ἐξέθεντο ἐν τῇ Περιγραφικῇ Ἀποθήκῃ ἀπόσπασμά τι τῆς κατὰ τὴν ἀρκιῶν Ἀβυσσινίαν περιηγήσεώς των, καὶ πολλὰ ἐπὶ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῶν Ἀβυσσινίων σχεδιάσματα.

Ἐσχάτως δὲ, ἕτερός τις Γάλλος, ὁ Κ. Ροχέτος Ἐρικοῦρτος, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἀβυσσινίαν, μ' ὄλους τοὺς κινδύνους οἵτινες ἐφαίνοντο ἀνθιστάμενοι εἰς ταύτην τὴν ἐπιχείρησιν. Ὅθεν καὶ εἰς τὴν εὐμένειαν αὐτοῦ ὀφειλομέν τὰ ὁποῖα σήμερον καταχωρίζομεν σχεδιογραφήματα.

Ὁ Κ. Ροχέτος ἀνεχώρησε περὶ τὰ τέλη τοῦ Φεβρουαρίου 1839 ἀπὸ τοῦ Ἰσμοῦ τοῦ Σουέζου ὅπως μεταβῇ εἰς Μόκκαν. Ἐπεδιβάσθη εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον λιμένα, διέβη τὸν πορθμὸν τοῦ Βαβέλ-Μανδὲλ, καὶ τὴν 4 Ἰουρίου ἐφθασεν εἰς Τουζούβρα, χωρίον Ἀφρικανικὸν τριακοσίας ἔχον περίπου καλόδας, ὅπου τὰ καραβάκια τῆς μεσημβρινῆς Ἀβυσσινίας πορεύονται ν' ἀνταλλάξωσι τὰ ἀφρικανικὰ σιτία πρὸς τὰ προϊόντα τῆς Ἀραβίας.

Ἡ ὁδὸς ἦτις μόνη ἐκεῖθεν παρετίετο ἐνώπιόν του, δὲν ἦτο ἀκίνδυνος. Ἡ Τουζούβρα διαχωρίζεται ἀπὸ τοῦ βασιλείου τοῦ Χοὰ διὰ τῶν χωρῶν τῶν Ἀδέλων ἢ Δανακίλων, νομάδων, ἀπλήστων, καὶ δολίων φυλῶν. Κ. Ροχέτος εἰς τὴν ἑκατὸν περίπου λεύγας ἔκτεινομένην ἐκεῖνην ἔρημον, συνηώθη, μεθ' ἐνός καραβαίου· οἱ φοβερώτεροι ἔχθροι καθ' ὧν ἐμελλε ν' ἀντιταχθῇ ὑπερασπίζων ἑαυτὸν, ἦσαν αἱ ὕαινοι, αἵτινες ἤρχοντο νυκτὸς νὰ καταφάγωσι τῶν ὀδοιπόρων τὰ σιτία πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

Τῇ 29 Σεπτεμβρίου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον χωρίον τοῦ βασιλείου τοῦ Χοὰ. Ἐκ δὲ τῆς εὐφορίας τῆς χώρας, καὶ τοῦ σχήματος τῶν οἰκιῶν, ἀνεγνώρισεν ὁ περιηγητὴς τόπον πολιτισμένον.

Εἶναι δὲ περιττὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα οὐδεμίαν τῶν γενικῶν ἐπὶ τῆς Ἀβυσσινίας παρατηρήσεων, δημοσιευθειῶν ἐν τῷ τόμῳ τοῦ 1838. Ἐκεῖ ἐξεθέσαμεν ἐντελεῖς εἰδήσεις ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἀβυσσινίας, ἐπὶ τῆς θρησκείας, ἐπὶ τῆς πολιτικῆς τῆς καὶ τῶν ἡθῶν αὐτῆς. Ἦδη, θέλομεν περιορισθῆ εἰς τὰ ἀφορῶντα τὸ βασίλειον τοῦ Χοὰ.

Εἰς ἀρχηγὸς τῶν Ἀβυσσινίων, εἰδοποιηθεὶς περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ Κ. Ροχέτου, προσῆλθεν αὐτῷ καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς κατοικίαν, ἐν ἣ παρέθεντο εἰς αὐτὸν πλουσίαν τράπεζαν: Ἐθυσαν βοῦν πρὸς τιμὴν του· τὰ κάλλιστα τῶν τεμαχίων τοῦ ὀπτοῦ τούτου ἀξίου